

del Catolicisme. Comunions, Oficis, Rosaris, Processons, i encara de bracet tot el dia amb el rector tristement cèlebre del seu poble. I si això encara no fos prou, en els exàmens practicats en uns exercicis (no pas corporals sino totalment espirituals) li fou donada i per cert molt lluïda la distinció del perseverant, tant maleït i bescantat pels homes de l'Esquerra de Granollers.

—Vols dir que lluia el molinet, fa?

—Això mateix.

—Doncs no comprenc...

—Pots comprovar-ho sempre que vulguis; preguntant-ho a qualsevol ciutadà garriguenc.

—Però, ara...

—Si, ara! Aquest és un barra com tants d'altres. La qüestió és fer el mec. No veus que al minyó se l'hi han entrat unes ganes boges d'ésser quelcom? De l'única cosa que se'l pot qualificar és de viu. Els que fan el paper ridícul són els que se l'escolten o millor dit els que el contracten per fer de orador esquerrà o anticlerical.

—Però, vols dir que en el món polític poden existir energúmens d'aquesta mena?

—Fugí home! És el que et dic. Tres mesos abans de caure la Dictadura: Jesuïta! I després per fer mèrits es menja els capellans a la patarrellada. Aquest segueix el mateix sistema dels torrístes. Avui blanc, demà vermell... Res, que farà carrera.

—Però escolta'm: i els homes de l'Esquerra de ací que no ho saben?

—Tinc entès que ho saben els d'aquí i els de totarreu, àdhuc els de Barcelona que són els quefes. Però això, què hi fa! Manquen oradors al partit tant a la capital com a Granollers, per tant, no és pas qüestió de desprestigiar semblant figura.

—Figura?

—Es clar, home! Es que no et sembla prou que una criatura com aquesta hagi d'obrir un míting en el que hi assisteix el President del Partit?

—No el deu conèixer En Macià.

—Però ja el coneix en Peret Iglesias, que es el quefe de Granollers i en això n'hi ha prou per a demostrar-te que aquest partit té tant d'esquerra com en *Vegué de Liberal i republicano*.

—Doncs a jui teu, digues que s'han ben lluit els de l'Esquerra?

—Ja fa dies que es llueixen. Segueixen els exemples dels caps de Barcelona que es barallen per a demostrar qui farà més *jabalinas* estil Samblancat. Mira si fa riure això del partit d'Esquerra a Catalunya que l'ex-secretari de La Unión Patriótica d'aquí a Granollers, al dar un tomb per el cafè d'aquesta casa no ha pogut menys que exclamar: Estic content. He viscut uns bons moments de gaudi; tot això em recorda de quan en Quico manava. En aquests moments estic veient tots els Alcaldes del districte que també cridaven en temps de la Dictadura: Visca en Primo de Rivera!... I veus, avui tots criden: Visca en Macià! i encara per arrodonir el quadro, en Pepet Garrell fent

de bracet amb en Gassol. QUIN SARCASME!!

Comentaris? Que els faci el ciutadà Lletuga que ja sabem que seran favorables al ciutadà Figueres.

Per la transc.

QUELET

Divendres, mitja hora abans de començar fou suspès governativament el Míting d'afirmació Socialista que tenia organitzat per aquella nit La Unió Socialista de Catalunya (Secció de Granollers).

Ignorem en aquest moment els motius, però els farem públics si poden arribar al nostre domini.

■■■■ TARDOR ■■■■

En aquests dies de tardor, en una tarda de diumenge, sol a casa, he sentit el neguit de fullejar dues obres; són dues obres del començament del nostre segle. Elles, potser a la meua manera, en les seves planes recullen tot el sentiment dels dies de tardor i d'aquestes tardes íntimes dels diumenges. Era una de les obres, la «Sonata de tardor» de D. Ramon del Valle Inclán. Dintre de les seves planes daurades pel temps guarden el profund sentiment de la estimació en aquelles coses que en les nostres vides passen i potser no tornarem a trobar.

Es el sentiment de tardor que ens recorda els dies clars i plens de llum de la primavera i del istiu, i ens fa pensar en les vetlles llargues del hivern al caliu de casa o en les taules rodones del cafè; és a la tardor quan també ens sentim més aprop dels llibres, els escollim per a llegir-los o rellegir-los en les vetlles del hivern.

Aquest any no podem dubtar que el llibre escollit serà el llibre d'acció política. Hores de gran inquietud i de nerviositat política hem viscut i vivim. La tasca realitzada ha estat molta i s'ha sentit per tot Espanya. Pobles i ciutats, se ha realitzat una forta sotragada de renovació. Avui tenim l'anhel de què les Corts aprovin la Constitució i mais esperits simplicistes creuen que aprovada aquesta poden tornar-se'n a casa seva amb la satisfacció d'haver contribuït a la obra renovable, però no deu ésser així, amic: aprovada la Constitució, la tasca a realitzar és gran i és tasca que deu fer el poble; és la tasca constructiva, lenta i constant d'acció ciutadana, i si el poble no la realitza, que no es queixi dels polítics d'ara, que amb la seva novatada han fet el que els altres no havien fet i fóra sorollós que aquests polítics haguessin fet una Constitució per entregar-la als cacics d'abans. Així ho diem d'Espanya i també ho diem al nostre poble, on són moltes les cuscunilles que volten i revoltent entrant als nous partits; per tant no us deixeu enredar, els moments són de gravetat des d'el 14 d'abril i fins haver trencat els interessos dels